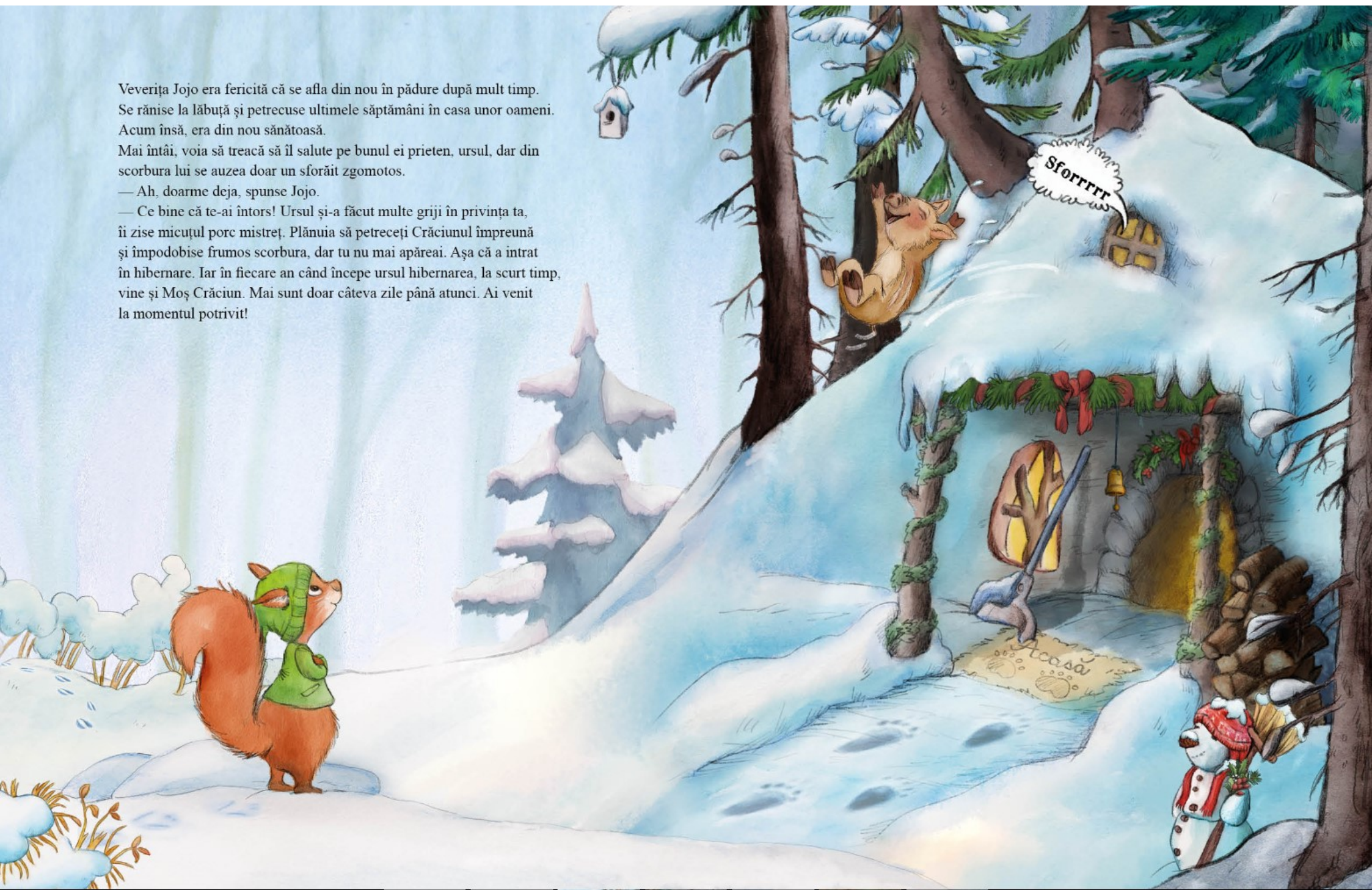

Veverița Jojo era fericită că se afla din nou în pădure după mult timp. Se rănise la lăbuță și petrecuse ultimele săptămâni în casa unor oameni. Acum însă, era din nou sănătoasă.

Mai întâi, voia să treacă să îl salute pe bunul ei prieten, ursul, dar din scorbura lui se auzea doar un sforăit zgomotos.

— Ah, doarme deja, spuse Jojo.

— Ce bine că te-ai întors! Ursul și-a făcut multe griji în privința ta, îi zise micuțul porc mistreț. Plănuia să petreceți Crăciunul împreună și împodobise frumos scorbura, dar tu nu mai apăreai. Așa că a intrat în hibernare. Iar în fiecare an când începe ursul hibernarea, la scurt timp, vine și Moș Crăciun. Mai sunt doar câteva zile până atunci. Ai venit la momentul potrivit!

— Înseamnă că anul acesta îl voi vedea pentru prima dată pe Moș Crăciun?
— Da, sigur ai fost până acum prea ocupată cu căutatul nucilor, îi răspunse porcușorul. Ne vizitează pe noi mai întâi și pe urmă se duce la oameni. Vine cu multe cadouri în sania trasă de renii săi: morcovi, nuci și alte bunătăți. O pasăre se așază pe umărul său și cheamă toate animalele pădurii în locul unde desface Moș Crăciun desaga plină cu mâncare. Totul suna atât de bine! Jojo își dorea mult să participe la acest eveniment.
— Ce mă bucur că te-ai întors! exclamă cerbul în timp ce își strecura capul printre crenguțe. Cum a fost perioada petrecută cu oamenii?

— Un colind? Știi tu vreunul?
a întrebat-o cerbul.

— Am auzit un colind drăguț la oameni.
Se numește *Moș Crăciun vine mâine*,
răspunse Jojo.

— Mâine? Nu, nu merge! Când îi vom
cânta, el va fi deja aici cu noi, s-a împotrivit
ratonul Puck cel Mic.

— Atunci, în loc de mâine, spunem azi,
a zis cineva.

— Exact. Schimbăm colindul, a fost de acord
Puck cel Mic.

— Oricum, trebuie să schimbăm colindul ca să se
potrivească pentru noi, animalele. Cine poate să
compună poezii? i-a întrebat Jojo.

Deoarece nimeni nu răspundea, Jojo a spus:

— Aș putea încerca eu. Nu știa de unde găsisese curajul
să declare asta. Dar voi aveți nevoie de cel puțin o zi.
Ciocănițoarea a adăugat:

— Iar eu voi fi dirijorul corului.

Toate animalele au fost de acord și au stabilit să se
întâlnească în următoarea seară în același loc, la luminiș.

Ursul și veverița au intrat în scorbură și s-au pus la masă. Ursul a luat un creion și niște hârtie, Jojo i-a recitat colindul așa cum îl știa de la oameni, apoi au căutat împreună alte cuvinte, unele care să fie potrivite pentru animale. Au chicotit, s-au distrat, dar s-au și gândit mult încercând iar și iar să armonizeze cuvintele din cântec. Ce bine că ursul știa să scrie! În felul acesta, nu mai uitau noile versurile. În scurt timp, au notat întregul cântecel și Jojo l-a învățat pe de rost.

Ciocănițoarea a bătut de câteva ori în scoarța unui copac, și-a ridicat aripile ca un dirijor și a strigat:

— Unu, doi, trei, și!

Păsările cântau mirific.

Vidrele cârâiau,

iar porcușorii grohăiau atât de tare încât de abia se mai înțelegeau versurile cântecului. Dar asta nu îl deranja nicicum pe Moș Crăciun. El râdea și dădea din cap în ritm cu melodia.

După ce au terminat de cântat, le-a spus:

— Ce surpriză frumoasă mi-ați făcut! Nu am mai avut niciodată parte de o așa primire! Vă mulțumesc din suflet! Acum, haideți să împărțim cadourile!